

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΜΕ 311.565 ΑΥΣΤΡΑΛΟΓΕΝΝΗΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ο ανεκμεταλλευτος θησαυρός τής ομογένειας στην Αυστραλία

Σύμφωνα με την απογραφή του 2016, στην Αυστραλία ζουν 422.234 Έλληνες και Ελληνοκύπριοι, από τους οποίους οι 110.669 έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα ή την Κύπρο. Βέβαια, ο αριθμός των 311.565 αυστραλογεννημένων θα έχει αυξηθεί τα τρία τελευταία χρόνια, αλλά ας μείνουμε στον επίσημο αριθμό του 2016. Να τονίσω, πάντως, ότι πριν 40 ή 50 χρόνια η αναλογία αυστραλογεννημένων και γεννημένων στην Ελλάδα ή Κύπρο, ήταν ακριβώς αντίθετη με πολύ περισσότερους γεννημένους στην Ελλάδα ή Κύπρο από τους αυστραλογεννημένους.

Τα αυστραλογεννημένα παιδιά μας, επιστήμονες, επαγγελματίες, επιχειρηματίες, ειδικευμένοι τεχνίτες κλπ., που διαπρέπουν στην ευρύτερη κοινωνία είναι ένας ανεκμεταλλευτος θησαυρός τής ομογένειας στην Αυστραλία και ένα μεγάλο πρόβλημα για το μέλλον του Ελληνισμού εδώ, αν δεν μπορέσουμε να τα ελκύσουμε στην αγκαλιά τής ομογένειας.

Η οποία στην Αυστραλία έχει μια τεράστια περιουσία που πιθανόν να είναι μεγαλύτερη από ένα δις δολάρια, την οποία δημιούργησαν με την γενναιοδωρία και προσωπική ερ-

γασία τους οι εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες με φιλοπρόδοους παροικιακούς ηγέτες, οι οποίοι την ελέγχουν μέχρι σήμερα. Όμως, τί γίνεται με το αύριο; Ποιός θα αναλάβει τη διαχείριση αυτής τής περιουσίας; Καθώς συρρικνώνεται η πρώτη γεννιά, θα πρέπει να προετοιμάσουμε τη δεύτερη και τρίτη γεννιά που είναι τα αυστραλογεννημένα μας και θα πρέπει ν' αναλάβουν την ευθύνη για τη συνέχεια τής αξιοθαύμαστης παρουσίας μας στους Αντίποδες. Αλλο, όμως, τί είναι αναγκαίο και τί προσδοκούμε εμείς από τα αυστραλογεννημένα μας και εντελώς διαφορετικό τί θέλουν αυτά, που έχουν ενσωματωθεί βαθιά στην ευρύτερη αυστραλιανή κοινωνία.

Για την αδιαφορία των νέων μας ν' ασχοληθούν με την ομογένεια υπάρχουν πολλές αιτίες και πολλές ευθύνες που θα μπορούσαν να καταλογιστούν στους σημερινούς ηγέτες οι οποίοι δεν γνωρίζουν ή δεν θέλουν ν' αντιμετωπίσουν τη διαφορετικότητα τής νέας μας γενιάς. Όταν σπουδάζουν οι νέοι δεν έχουν καιρό ν' ασχοληθούν με την Ανω Κρύα Βρύση και όταν αρχίζουν την επαγγελματική καριέρα τους ενδιαφέρονται περισσότερο να την εδραιώσουν.

Υστερα παντρεύονται και δημιουργούν οικογένεια στην οποία αφοσιώνονται επειδή είναι πιο σημαντική στις προτεραιότητές τους από έναν σύλλογο που για τους γονείς τους εκφράζει μόνο τη νοσταλγία για τον τόπο που γεννήθηκαν και έζησαν μέχρι την απόφασή τους να μεταναστεύσουν.

Με λίγα λόγια, οι νέοι μας αγαπούν την Ελλάδα και είναι η πρώτη τους επιλογή για τουρισμό, ενθουσιάζονται για τις μεγάλες νίκες ελλήνων αθλητών και νιώθουν υπερηφάνεια για την διεθνή αναγνώριση σπουδαίων ελλήνων καλλιτεχνών, επιστημόνων και λογοτεχνών, αλλά δεν είναι φανατισμένοι Έλληνες, όπως οι γονείς τους. Τους οποίους αγαπούν και σέβονται επειδή αναγνωρίζουν τις θυσίες τους για να ευημερήσουν τα παιδιά και εγγόνια τους. Πολλές φορές οι νέοι μας ασχολήθηκαν με συλλόγους για να ευχαριστήσουν τους γονείς τους, όμως απογοητεύθηκαν από τις εμπειρίες και έστρεψαν την πλάτη στην ομογένεια.

Αν η κατάσταση συνεχιστεί, τότε προβλέπω πως μόνο η Εκκλησία θα επιβιώσει με την πείρα εκατοντάδων χρόνων στα προβλήματα διαδοχής, ίσως και η Κοινότητα με την οικονο-

μική ανάκαμψή της από την πώληση του «Κοινοτικού Μεγάρου» και πιθανότατα την πώληση των κτηρίων στο Λακέμπα, όμως τί να κάνει τα πλούτη και τα κάλλη αν δεν μπορέσει να ελκύσει τη νεολαία με ένα πρόγραμμα που θα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις και προτιμήσεις τους; Δεν λέω πως η Κοινότητα ή η Ανω Κρύση Βρύση θα πρέπει να αντικαταστήσουν την πείρα με τα νιάτα, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν αρνητική εξέλιξη. Εκείνο που προτείνω είναι είναι ένα μείγμα πείρας και νιότης στα συμβούλια φορέων και εθνοτοπικών συλλόγων αν θέλουν όχι μόνο να επιβιώσουν φυτοζωώντας, αλλά να παράγουν σημαντικές δραστηριότητες, πέρα από μια χοροεσπερίδα, μια εκδρομή ή και μια διάλεξη για... πολιτισμό.

Το θέμα τής συνέχειας τού Ελληνισμού στην Αυστραλία δεν είναι δυνατόν να καλυφθεί μόνο από εμένα και μόνο σε ένα άρθρο, αφού την όποια λύση θα εφαρμόσουν αυτοί που έχουν τα γένια και τα χτένια αν τους πιέσουμε αρκετά. Και θα το κάνουμε με επιτυχία, όπως με άλλα προβλήματα τής ομογένειας στο παρελθόν, όμως χρειαζόμεθα τη βοήθειά σας...

Η Φώφη και η Λιάνη

Αν ζούσε η γιαγιά μου θα έβαζε πιπέρι στη γλώσσα τής Φώφης Γεννηματά γιατί λέει πολλά ψέματα για να περισώσει ό,τι μπορεί από το κατασκευασμά της ΚΙΝ.ΑΛ, που φυλλοροεί επικίνδυνα αφού φέτος ψήφισαν 650.000 λιγότεροι στο συνέδριό του το περασμένο Σαββατοκύριακο, σε σύγκριση με το 2015, ενώ εξίσου εξοργιστικές είναι οι κολακείες της για τον Ανδρέα Παπανδρέου και την έκανε ρόμπα η Δήμητρα Λιάνη Παπανδρέου: «Θλιβερή η Φώφη Γεννηματά, άκουσα τον θρασυ σας λόγο πολιτικής εκμετάλλευσης του Ανδρέα Παπανδρέου, ουτε κληρονόμοι είσατε... ουτε άξιοι συνεχιστές του... τον προδωσατε σε όλα με το σχέδιο Αναν στην Κύπρο, παραβλεψατε την παραχώρηση του ονόματος Μακεδονίας παραποιώντας την πολιτική του παρακαταθήκη... λυπάμαι!».

«Ο Κόσμος»: Πραγματικά παροικιακή εφημερίδα

Μάθημα δημοσιογραφικής ευσυνειδησίας έδωσε την περασμένη, Τετάρτη, Παρασκευή και Σάββατο ο διευθυντής τής εφημερίδας μας, Γιάννης Δραμιτινός, κάλυψε τέλεια την κοίμηση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Στυλιανού στον «Κόσμο», ενώ αν και αδιάθετος την Παρασκευή και Σάββατο φωτογράφησε και βιντεογράφησε το λαϊκό προσκύν-

μα, την εξόδιο ακολουθία και τον ενταφιασμό από λεπτό σε λεπτό στο διαδίκτυο και σήμερα δημοσιεύουμε και εκτεταμένο φωτορεπορτάζ του.

Εμένα, όμως, ο Γιάννης μού προκαλεί μεγάλες ενοχές επειδή δεν θέλει την αρχισυνταξία τής εφημερίδας μας, αφού κάνει όλη τη δουλειά, όταν εγώ απολαμβάνω τη θέα από το μπαλκόνι μου. Ο ρόλος τού αρθρογράφου μου αρκεί, όπως ο ρόλος τού αρχισυντάκτη ταιριάζει τέλεια στον πολυτάλαντο Γιάννη.

Η ποίηση τής Γιώτας Κριλή

Αστάθειες
Μετανάστες
σαν μεταφυτευμένα δέντρα
ευάλωτοι
στις αλλαγές του καιρού
στις διαθέσεις των ντόπιων.
Συζητούσαν

πώς να ξεπεράσουν τις αστάθειες
με σπασμένα Αγγλικά, με χειρονομίες

Είχαν μαζευτεί,
από διάφορες εθνικότητες,
στην παλιά εκκλησία αργά το απόγευμα

οι υαλοπίνακες έριχναν το φως τους στα ψημένα τους πρόσωπα τονίζοντας την ανησυχία τους για το μέλλον. Στα μάτια τους τρεμόλαμπαν παλιά τραύματα κι η νοσταλγία για τις ταραγμένες τους πατρίδες.
* Βασισμένο στο ποίημα η συνεδρίαση που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Το Γιοφύρι», Σύδνεϋ 1978

Καλό!

Στα 20 ο μπαμπάς σκέφτεται ότι είσαι πολύ καλή για όποιο άνδρα του συστήσεις. Στα 30 σε προξενεύει μέχρι και με το μπουλντόγκ του γείτονα

Ακόμη ένα:

- Το σκυλί μου είναι τόσο έξυπνο, ώστε μόλις φτάσει στην εξώπορτα του σπιτιού, πηδάει και χτυπάει το κουδούνι.
- Το δικό μου δεν έχει ανάγκη να χτυπήσει το κουδούνι, έχει κλειδί!